

зы-ть и все плакала,— Сждбо, сждбо! Ты пѣма ли да ся сѣжалишь надъ ней? Ще искашь ли още и това що свѣтли-ть нейны очи отъ сълзы да помрачеѣжтъ? Нѣжно-то ѝ лице отъ тѣгы да повѣне? Да видимъ що ще бжде.

Еднѣжъ прѣди вечерѣж когато бояринѣ-ть Тихомирѣ не былъ у дома си Невѣнка сѣгледала изъ прозореца че тѣхны-ть порты ся отворили и влѣзълъ человекъ съ сини дрехы запѣтлѣнъ съ златны пѣтелкы, видѣла... и работа-та паднѣла отъ рѣцѣ-ть ѝ,—понеже този человекъ былъ прѣкрасный-ть непознайникъ! “Мамо, подумала тя съеъ слабъ гласъ на помайчимъ си, кой е този?,” Стара-та погледнѣла, усмихнѣла ся лукаво и излѣзла вѣнъ. Но ето, повърнѣла ся, засмѣла ся високо и казала “той е тука!,” и пакъ трѣгнѣла къмъ него, вѣрно къмъ него.— Ахъ Боже! думала Невѣнка, що ще бжде? Погледнѣла пакъ на прозорецѣтъ и видѣла че младый момѣкъ вече влѣзълъ въ залж-тѣ сърце-то ѝ хвърчало къмъ него да го посрѣщне, но страхѣтъ ѝ говорилъ спри ся тукъ! и хубавица-та ся повинувала на този послѣшенъ гласъ, но съ мъчно принужденіе и съ голѣмо нетѣрпѣніе; понеже отъ всичко най несносно е да ся противимъ на сърдечно-то си влеченіе. Невѣнка стояла, ходяла и сѣдала, захващала ся за едно и за друго, но нищо не правяла и една-та четвъртъ на часѣтъ сторила ѝ ся година. Най послѣ отваря ся врата-та и нейно-то скръцваніе потресло Невѣнкинѣ-тѣ душиѣ. Влѣзла помайчимата, погледнѣла усмихнѣто господаркѣ-тѣ си но нищо не подумала. Сѣщо и хубавица-та не говорила, но само съ единъ плахъ погледъ ѣжъ попытала: що е това мамо? но стара-та като че ся веселяла на Невѣнкино-то смущеніе и нетѣрпѣніе, все си мълчала и чакъ като ся минѣли вече нѣколко минуты рекла ѝ: знаеш ли господжице че този младъ момѣкъ е много болѣнъ?—Болѣнъ? Защо? попытала Невѣнка и лицето ѝ ся промѣнило.— Тежко болѣнъ, продѣлила стара-та и толкова го боли сърце-то щото горкый-ть нито